

Alla har ett val

"Alla har ett val", sa han och tittade intensivt på mig med menande blick. "Du kan välja att gräva ner dig i oförrätter och motgångar eller du kan välja att göra det till positiva prövningar som ödet utsätter dig för", fortsatte han lika intensivt. Det märktes att han brann för sin åsikt. Hela han stegrade sig nästan när han laddade för att övertyga mig om sin åsikt. Lite som på 70 talets övertygande politiska propaganda från ytterkanterna. Intensivt och övertygande och med en framtoning av att det finns bara en sanning. Att alla har ett val, ja kanske inom vissa områden. Kanske när man står som arbetslös i en högkonjunktur som vi gjorde i slutet av 60 och i början av 70 talet, om man inte hade några skavanker att brottas med förstås, och att man därför kunde välja på att söka ett av alla dom jobb som fanns och vara ganska säker på att få ett av dom. Eller att välja på att låta bli och istället slänga upp säcken på ryggen och luffa iväg till Nepal och ta ett friår etc. Om man var frisk och arbetsför vill säga. Men jag skulle ha svårt att säga till en av mina vänner som råkat ut för den svåra varianten av Parkinson, och som nu är i behov av hjälp dygnet runt för att klara sig, att "du har ett val". Jag skulle ha svårt att säga till familjen Jangestig, Max och Sagas familj, att "ni har ett val". Jag skulle aldrig komma på tanken att ens tänka i den riktningen, och jag sa till mitt sällskap, som satt där mitt emot mig och såg så självsäker ut, att mitt val nu är att jag kan gå här ifrån så jag slipper lyssna på din gallimatias. Så i det här fallet hade han alltså rätt. I det här fallet hade jag ett val. Men jag valde att inte gå därifrån och belyste istället min syn på det hela med exemplen jag nyss nämnt. Att Mia faktiskt skulle ha valt bort sin Parkinson om hon bara kunde. Att familjen Jangestig skulle ha valt att få ha Max och Saga hos sig idag och vid liv om dom hade haft ett val. Jag fortsatte också med exemplet Helena Fritzl och hennes barn i Österrike. Att den som sitter inspärrad i en källarlokal år efter år, fjättrad med kedjor en stor del av tiden och blir brutalt våldtagen och kränkt utav sin far och utan chans att komma ut skulle ha ett val är kvalificerat skitsnack. Att säga det till Helena skulle vara ett hån. Någon har hittat på att "föräldrar ALLTID vill sina barns väl. "Jag tror inte Helena i Österrike, med flera håller med om det. Hennes pappa kan i varje fall inte tillerkännas den egenskapen. Att Helena gjorde vad hon kunde för att göra livet så drägligt som det gick hjälpte ju knappast när hennes barns pappa tillika hennes egen pappa är ett monster. Mitt sällskap satt faktiskt tyst under det att jag drog mina exempel. Lite tankfullt lutade han sig tillbaka mot ryggstödet, tog en djup klunk av sitt bordsvatten, tittade mig intensivt in i ögonen och sa, "okej då, men alla, även dom du gett som exempel har ett val att välja. Att välja att gilla läget alltså"... Herre Gud tänkte jag, reste mig upp och tackade för mig och gick.

Björn Holmer

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Björne.H med Poeter.se id #26988 innehar upphovsrätten